

var ogsaa den Del af Organisationen, der trængte til den største Omordning og Forbedring, og det er den, hvortil der ogsaa i Øjeblikket stilles de største Krav.

Jeg vil hermed tillade mig at anbefale disse to Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Matzen: Det foreliggende Forslag til Lønningslov for Udenrigsministeriet er jo baade en Lønningslov og en Organisationslov. Med Hensyn til Lønningerne har jeg intet videre at bemærke, kun at Lønningerne for Fuldmægtigene og ogsaa for Kontorcheferne ikke stemme med de tilsvarende Lønninger for de øvrige Ministerier, saa vidt jeg kan se. Det forekommer mig derfor, at der er Grund til at spørge, hvorfor der her er gjort Forskel.

Hvad dernæst Organisationen angaar, er det det væsentlige, at nu deles Udenrigsministeriet i to Departementer, et for Diplomatvæsenet og et for Konsulatvæsenet. Det forekommer mig, at der kan være Grund til at nære Betæneligheder ved denne Adskillelse, hvorved kun Ministeren staar som det forbindende Mellemlid; thi det kan medføre Vanskeligheder, selv om der staar i Reglementet, at de gensidig skulle underrette hinanden om, hvad interessant der foreligger. Navnlig naar henses til, at man i Lovforslaget om Diplomat- og Konsulatvæsenet søger at bringe den diplomatiske og den konsulære Repræsentation i nøjeste Forbindelse med hinanden, forekommer det mig ikke ganske konsekvent, at man i selve Ministeriet paa den Maade skiller dem ad. Der kunde derfor være Grund til at søge tilvejebragt en Ordning, hvorved de komme i en nøjere Forbindelse. Jeg ser ogsaa, at der i Kommissionen har været et Mindretal, som har stemt mod denne Sondring og søgt at tilvejebringe en Forbindelse. Om det nu skal ske gennem en Direktør eller en Generalsekretær eller paa anden Maade, kan jo være Genstand for nærmere Forhandling, men jeg mener som sagt, at dette Punkt har en saadan Betydning, at man maa undersøge, om der ikke bør tilvejebringes en nærmere Forbindelse gennem en fælles Repræsentant.

Forslaget om Diplomat- og Konsulatvæsen kan jeg i det væsentlige give min Tilslutning. Det forekommer mig, at det er et heldigt og prisværdigt Fremskridt, at vi faa en omfattende Lovordning om hele dette Spørgsmaal, hvad vi hidtil have manglet, idet vi kun have haft enkelte Lovbestemmelser særlig vedrørende Kon-

sulatvæsenet. Der er dog nogle Punkter, som jeg mener bør være Genstand for nærmere Overvejelse. Der er først Spørgsmaalet om, i hvilke Lande vi skulle have selvstændige Gesandtskaber. Den højtærede Udenrigsminister udtalte, at den diplomatiske Virksomhed nu har mindre at betyde i Sammenligning med den økonomiske. Jeg tror dog, at man ingenlunde maa anse den for mindre betydende. Selv om Staternes Politik i en væsentlig Grad har faaet Præg af at være en økonomisk Politik, er det dog væsentlig Diplomaterne, hvis Virksomhed paa dette Omraade paa kaldes. Jeg tror ogsaa, at vi maa have Følelsen af, at selv efter 1864 have vi ikke kunnet faa Lov til at leve ubemærkede, idet den politiske Situation i Europa er en saadan, at den kan blive skæbnesvanger for vort lille Land. Derfor er det af største Interesse at være godt underrettet om politiske Stemninger og Tilstande i de fremmede Lande, deriblandt naturligvis særlig dem, der indtage en fremragende Stilling og øve en væsentlig Indflydelse paa den politiske Udvikling, nemlig Stormagterne. Til disse høre jo baade Østerrig og Italien. Disse Lande ere tillige indgaaede paa forskellig Maade med andre Lande, og den almindelige politiske Situation i Europa kan ikke undlade at give sig Udtryk ogsaa hos dem, ligesom Forholdet mellem dem efter Omstændighederne kan blive mere eller mindre delikat. Det vilde derfor efter min Mening være ulige rettere, om Danmark i hvert af disse Lande havde sin særlige Repræsentant i Stedet for at have samme Repræsentant hos begge Magter. Jeg ser, at der har været Betænelighed i Kommissionen ved den her foreslaaede Ordning, og jeg deler fuldt ud disse Betæneligheder. Jeg tror, at vi bør være repræsenterede selvstændigt hos de europæiske Stormagter. Det udelukker ikke, at vi i Lande som Frankrig og Spanien kunne have samme Repræsentant, men hos Stormagter, der kunne indtage en Særstilling og øve særlig fremtrædende Indflydelse paa den politiske Udvikling, bør vi være selvstændigt repræsenterede, saa at ikke den samme Repræsentant den ene Dag er hos den ene Magt, den anden Dag hos den anden. Det vil nemlig ikke undlade at øve en uheldig Indflydelse paa den Stilling, han indtager hos hver af Magterne, ogsaa med Hensyn til Adgangen til at blive orienteret om den almindelige politiske Situation, og det er af stor Betydning, at vi have Gesandter til at sætte vor Regering ind deri.